

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
י"ז - כ"א סיון
ה'תשפ"ה

תוכן עניינים

- 4 ג יחסנו לציבור החרדי
- 7 ד האם הברית 'שלנו' היא עם החרדים או עם הציונים המשרתים?
- 11 ה החמצן הלאומי של הציפייה המשיחית

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

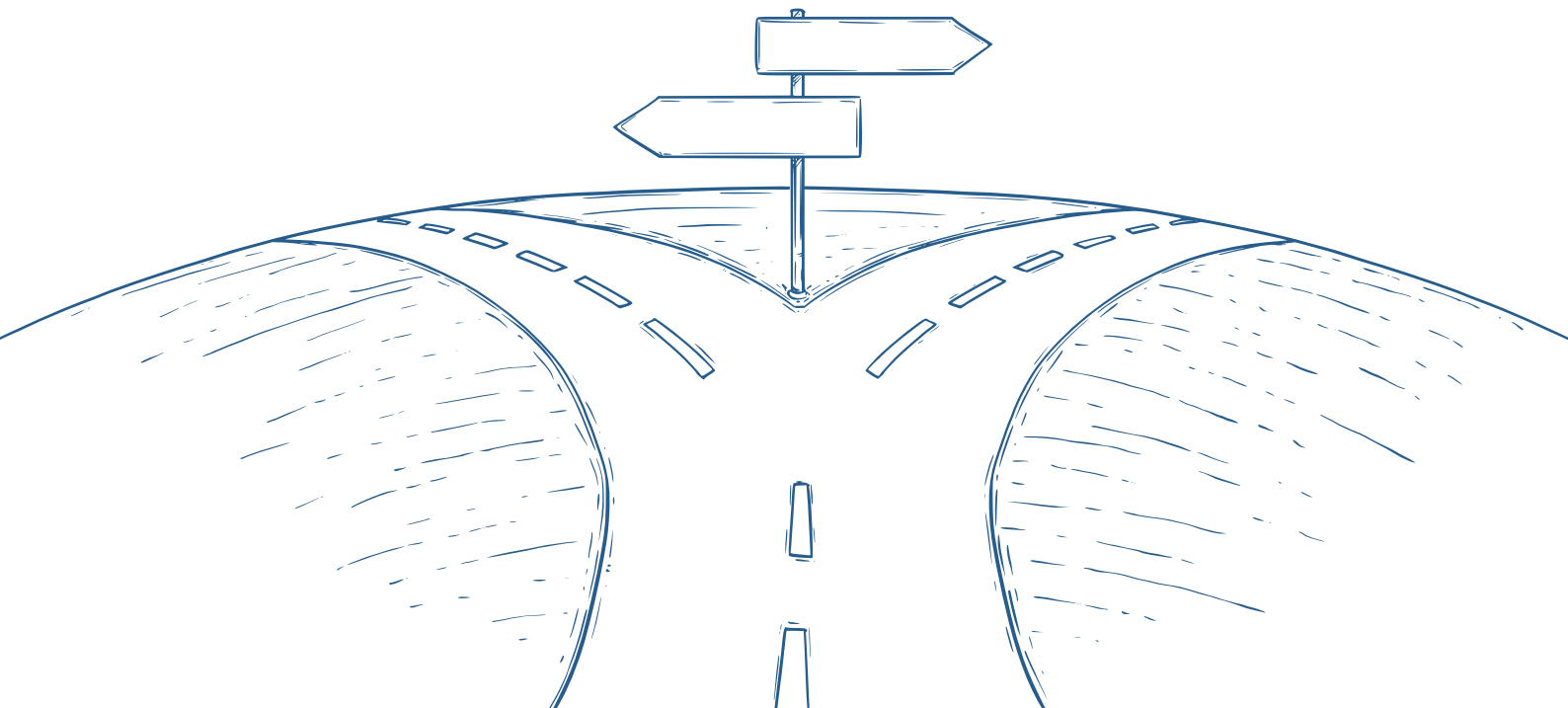
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

יחסנו לציבור החרדי

סוללים דרך

"למה נדם קולכם? מדוע אינכם מתייחסים לפרישה של החרדים מהקואליציה?"

כך שואלים אותנו.

ראשית, אם מעולם לא ראיתם בחרדים אחים ואינכם יכולים למנות את יתרונותיהם - אל תמשיכו לקרוא.

אין סיכוי שתצליחו כעת, כשהעצבים חשופים, לראות דברים אחרת.

הדברים מיועדים בעיקר לכאלה שחשו שותפות עם החרדים וכעת חשים קצת 'נבגדים'.

סליחה על המילה הקשה.

'פוליטיקלי קורקט' אינו מאפיין אותנו ואנו סומכים על מי שצבר קילומטריז' רציני בקבוצה שיבין כנדרש את הדברים.

שנית, 'סוללים דרך' אינו ארגון השייך לאו"ם. **אנו לא מחפשים סימטריה קדושה אלא אמת**, ויש לנו תפיסה סדורה ביחס לערכי חיינו ולעתיד מדינתנו.

לא קשה לזהות זאת.

ככלל, אנו מאמינים בזהותנו היהודית, מתפעלים מהמפעל הציוני האדיר וגאים בלאומיות הישראלית שהביאה ברכה רבה לאנושות.

אנו מתפללים לכך שמדינת ישראל תבטא את ערכי הנצח מדורי דורות בפרהסיה ואנו מחויבים לחרות הפרט באשר הוא, גם אם דעתנו אחרת. אנו רואים את העם הגדול הקונקרטי כחוליה בשרשרת מפוארת והוא הוא הריבון האמיתי דרך נבחריו.

ובעיקר, **איננו מתפשרים על המגמה אך אנו סבלניים מאוד ביחס לדרך.**

אנו עוסקים בנושאי מהות ואנו משתדלים לדייק ולהציע פרשנות וְהַמְשָׁגָה לאור מה שאנו לומדים כל הזמן על המציאות הרוחנית, הציבורית והתרבותית.

בזה עיסוקנו, איננו מנסים לשכנע בכוח. אנו מציעים הסברה לאור מתודולוגיה סדורה ומי שחש שאנו משמשים לו לפה, אנו שמחים על כך. ומי שלא, לא נורא.

ולעצם העניין:

א. המגמה הגדולה של עם ישראל כפי שהובטחה לאברהם אבינו לפני מעל 3000 שנה בעינה עומדת, קיום ממלכת כהנים וגוי קדוש על במותי ארץ, תוך יכולת לגבור על הרע, לקדם את הטוב ולשמר את ערכי הנצח של עם ישראל. זוהי התוכנית הגדולה. **שום דבר לא השתנה מאז. רק תנאי החיים, התרבות והאתגרים החיצוניים והפנימיים איתם עלינו להתמודד.**

ב. לעם ישראל ישנה זהות שהוכחה לאורך שנים ככונה, מוצלחת ומותאמת לחיים. **הזהות הזאת מלאת אופטימיות והיא מעידה על קיום, כישרון והשפעה פנומנליים.**

בגדול, קוראים לזה תורה ומצוות.

בזה עיסוקנו, איננו מנסים לשכנע בכוח. אנו מציעים הסברה לאור מתודולוגיה סדורה ומי שחש שאנו משמשים לו לפה, אנו שמחים על כך. ומי שלא, לא נורא

”
**במי אתה רואה את
השותפים שלך
בעוד שלושים
שנה? בחרדים
ובצאצאיהם או
במצביעי ליברמן,
לפיד ושות'**

ג. לאור זאת אנו רואים בכל יהודי הנאמן לזהותו שותף מובהק ביחס למגמה הגדולה של עמנו גם אם אנו חלוקים עליו ביחס לתפיסתו החסרה עדיין ביחס ללאום, לציונות ולשירות הצבאי.

ד. השותפות עם כלל הציבור באשר הוא נובעת מהיותנו אחים בעלי ברית דמים, גורל וייעוד משותף ללא שום אפשרות חילוק בינינו גם אם יש בנו חוסר הסכמה חריף על כל מיני תפיסות שונות ומגוונות.

ה. לאור זאת, ורק לאור זאת, אנו מגלים סבלנות רבה ביחס לתהליכים רבים בעם ישראל. ביחס לסוגיות ליבה רגישות אנחנו לא מחזיקים סטופר ביד. זה לא פשוט ולא קל במיוחד בעת מלחמה כאשר נדרשת שותפות מעשית של לחימה ולא רק שותפות של זהות מופשטת.

ו. הציבור החרדי עובר תהליכי עומק רבים. הוא יותר ימני, יותר לאומי ויותר ציוני. יתכן גם שהציבור החרדי הרבה יותר פרגמטי ומבין סוגיות שהנהגתו הפוליטית אינה מבינה. ייתכן. איננו מתיימרים לייצגו.

אך בכל מקרה עיקר יחסנו נובע משותפות של זהות עמוקה ושמירה על ערכי הנצח של אומתנו. גם אם בדרך קצת שונה משלנו.

אם קשה למישהו להבין זאת שינסה לדמיין הורה מבוגר שצריך לקבל את בנו אהובו למרות שאינו עוזר בבית, מתנהג בגסות ומוציא להורה את הנשמה. ועדיין האב אוהבו אהבת נפש ומגלה סבלנות יתרה שלפעמים גורמת לסביבתו להתפוצץ.

ז. איננו נמצאים בבית מדרש בו מתפלפלים ועוסקים בנכונות כל תפיסה ותפיסה. תפיסת עולמנו אינה חרדית. אנו חולקים בכבוד על התפיסה החרדית וחושבים שלצד חוזקותיה היא שגויה ביחס למדינה. אנחנו נשענים על בית מדרש אחר.

אבל הסוגייה כאן כלל אינה עיונית. היא פרקטית מאוד ועוסקת בשאלה אחת מרכזית: במי אתה רואה את השותפים שלך בעוד שלושים שנה? בחרדים ובצאצאיהם או במצביעי ליברמן, לפיד ושות' המבקשים לזרוק את החרדים במריצות למזבלה, כלשונו של ליברמן. בכך ביטא את יחסו הכללי ליהדות במרחב הציבורי.

כן, גם את התורה של הציבור הדתי לאומי רוצים הם להשליך למזבלה.

זכרו, ליברמן כבר ניסה לקדם את סגירת המכינה בעלי, לא רק את סגירת ישיבת מיר.

ח. החשבון הזה אינו קל, הוא לא פשוט כלל כאשר רבים בציבור הדתי לאומי שהגנו על החרדים מפני קמפיינים ציניים שדחקו את החרדים לפינה חשים כעת פגועים.

"ציפינו לפחות שלא יפגעו בקואליציה", הם טוענים ובצדק.

אך יש לזכור שהתפיסה החרדית לא השתנתה מבחינה עקרונית. היא עדיין רואה את החיים כגטו אחד גדול המחייב הסתגרות מפני כל רוח מצויה ויהיה המחיר אשר יהיה. מקומם? כן.

ועדיין נדרש קור רוח, נשיכת שפתיים וראיית התמונה הגדולה. לפחות כמו זו שגילו אנשים מתוכנו כלפי ארגוני סרבנות, חוסמי כבישים, מחוללי כאוס וכלפי כאלה שטענו ש"מדינת ישראל הורגת תינוקות כתחביב".

הרימו מבט קדימה, הרבה קדימה. שותפיכם יהיו בעיקר כל אלה שנאמנים לחזון הגדול ולא משנה מאיזה מגזר הם. בעזרת ה'.

”

**אך יש
לזכור**

**שהתפיסה
החרדית לא
השתנתה
מבחינה
עקרונית.
היא עדיין
רואה את
החיים כגטו
אחד גדול
המחייב
הסתגרות
מפני כל
רוח מצויה
ויהיה
המחיר אשר
יהיה**

האם הברית 'שלנו' היא עם החרדים או עם הציונים? המשרתים?

איתי אסמן

הרבה שואלים אותנו מדוע איננו תוקפים כאן את החרדים על כל הדברים שהם עושים, כמו שאנחנו מבקרים את השמאל.

אז ככה. כשמתחילים להתברבר בניווט, כדאי לחזור לנקודת ההתחלה, כשהכל היה ברור, ומשם להתקדם. זו אינה טרחנות, זוהי רצינות ויסודיות הראויה למי שבאמת רוצה לחתור אל יעד נכסף ולא להסתובב סביב עצמו. וכך נעשה פה.

א. חזרה על היסודות הפשוטים

עם ישראל לא התחיל את מסעו בקום המדינה, ואפילו לא בשואה. לידתה של האומה החלה באבות ובאימהות הקדושים, לאחר מכן ביציאת מצרים ובמעמד הר סיני עד הכניסה לארץ וירושטה. שם מסתיימים התורה וספר יהושע. לאחר מכן שופטים, נביאים ומלכים, שני בתי מקדש שנחרבו וגלות ארוכה. לאחר כאלפיים שנות גלות החלה שיבת ציון, עד להקמת מדינת ישראל. כך חוליה ועוד חוליה, בשרשרת ארוכה ומפוארת של נצח ישראל.

ההיסטוריה גם לא הסתיימה כאן. עתיד גדול עוד לפנינו, שחזונו נכתב בנבואות גדולי האומה ועינינו חוזות בהתגשמותו הפלאית. לעם המיוחד שלנו יש תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ובהן מנוסחת הזהות הקולקטיבית ותרבותנו המקורית.

ב. הפוליטיקה אינה מגדירה את האומה

הפוליטיקה היא אך ורק כלי, אמצעי במדינה דמוקרטית כדי לבטא ולפעול לפי עולם הערכים שיש עליו מחלוקות. במצב תקין ההכרעה נעשית על ידי רוב פרלמנטרי.

ג. מיהו בן בריתנו?

הברית שלנו היא לא עם החרדים וגם לא עם הציונים המשרתים. הברית שלנו היא עם האומה הישראלית שהייתה, שהוה כעת, וזו שתהיה - מול בורא עולם. במילים אחרות: עם נצח ישראל. רק אחרי שהיסוד הזה מובן, אפשר ואף צריך לנהל מחלוקות, גם בצורה חריפה ביותר. אך לעולם אין להוציא שום ציבור מחוץ למחנה ישראל. לא את הימין, לא את השמאל וגם לא את החרדים.

ד. "אם כן, מדוע אתם מעבירים ביקורת חריפה על השמאל הפרוגרסיבי ולא על החרדים?"

בואו נדייק.

ראשית, הביקורת הנוקבת היא על השמאל הפרוגרסיבי ולא על השמאל הציוני. וגם שם, הביקורת עוסקת בעיקר במוקדי ההשפעה שלהם.

עם ישראל לא התחיל את מסעו בקום המדינה, ואפילו לא בשואה. לידתה של האומה החלה באבות ובאימהות הקדושים, לאחר מכן ביציאת מצרים ובמעמד הר סיני עד הכניסה לארץ וירושטה.

”
העבר והעתיד של עם
ישראל תלויים בשני
מרכיבים – גוף ונשמה:
דרך ארץ, ביטחון
וכלכלה; והמרכיב
הרוחני שלנו, ערכי
הנצח שבזכותם החזקנו
מעמד בגלות וגם בימינו.

העבר והעתיד של עם ישראל תלויים בשני מרכיבים – גוף ונשמה: קומת החול הבסיסית, שהיא הדרך ארץ, הביטחון והכלכלה; וקומת הקודש, שהיא המרכיב הרוחני שלנו, ערכי הנצח שבזכותם החזקנו מעמד בגלות וגם בימינו.

הביקורת על התפיסה החרדית היא על ערכי ההווה, על חוסר השותפות במלחמת המצווה, בביטחון וכו'.

זוהי ביקורת שראויה להיאמר בכבוד ובצורה ברורה, והיא אכן נאמרת בכל מקום ובכל ערוצי התקשורת.

לא צריך אותנו בשביל זה.

אך מנגד, עם תפיסת העולם החרדית יש לנו שותפות בערכי הנצח, בתורה ובמצוות, שהם מרכיב הכרחי וחיוני בעתידנו.

המחלוקת והביקורת על תפיסות השמאל הפרוגרסיבי הן בשני המרכיבים יחד, גם על קומת הקודש וגם על קומת החול: הקריאה לסרבנות, לכאוס ולפירוק שיטתי של מערכות המדינה והפגיעה בביטחון ישראל צריכות לזעזע כל יהודי באשר הוא.

אין זו פגיעה רק בקודש, בנשמה, אלא פגיעה בביטחון הלאומי והקיומי שלנו. בגוף האומה ממש.

מלבד זאת, יש אף לגנות כל ביזוי כלפי ערכי הנצח של עמנו.

בלי שני היסודות האלו לא ייתכן לעם ישראל שום קיום חלילה. לכן הביקורת כלפי תפיסות כאלו היא כל כך חריפה.

ה. אהבה ברמה האישית וביקורת ברמה הציבורית

כל זה אינו סותר את האהבה בינינו ברמה האישית. נדרשת תפיסה בוגרת, שבה יכולות להיות אהבה ואחוה ברמה האישית ומחלוקת נוקבת מאוד ברמה הציבורית.

אין לנו זכות לטשטש את הביקורת הזו, ויש לעמוד בתוקף על עקרונות קיום האומה.

”
**אם רוצים
לגייס את
החרדים,
שהחינוך
ליראת
שמיים
ולאמונת
תלמידי
חכמים
הוא הדבר
הכי חשוב
להם, יש
לבנות להם
מסגרות
מותאמות**

ו. **”ומה לגבי החרדים? הם פוגעים בביטחון בכך שאינם מתגייסים”**
עשו נא מאמץ גדול, למרות הסערות הציבוריות, ובואו נדבר בכנות:
**סוגיית גיוס החרדים קשורה לתרבות ולערכים ואינה יכולה להיפתר בחוק
יבש.**

הרי לא יעלה על הדעת לחוקק חוק לימוד תורה חובה לכל החילונים
(וקיומנו הרי תלוי גם בתורה). האם חוק כזה יצליח, או שמא ייצור
ריאקציה - תגובה נגדית?

”מדוע החרדים לא מאפשרים לגייס את אלו מביניהם שאינם לומדים
תורה?”

כי אחד הדברים הכי חשובים בתרבות החרדית הוא החינוך התורני
ואמונת חכמים.

הם יעדיפו חרדי לייט שלא לומד תורה בישיבה מאשר חרדי שילך לצבא
וייכנס לתוך 'כור היתוך' חילוני.

ז. **ועוד דבר חשוב:**

למרות העיתוי המורכב, ראוי לזכור ולא לטשטש את העובדה שראשי אכ"א
לפני המלחמה זייפו באופן עקבי נתוני גיוס של חרדים, משום שהעדיפו את
אג'נדת השוויון המגדרי על פני אג'נדת השוויון בנטל של היהדות החרדית
המפחידה, לשיטתם.

לא ניתן לבנות בשנה אחת תשתיות, יחס ואמון שלא נבנו במשך שנים, גם
אם אנחנו בתוך מלחמה מתמשכת. זוהי הסיטואציה המורכבת שנקלענו
לתוכה, אין פתרונות קסם.

ח. **”אנחנו נמצאים במלחמת קיום, מה זה משנה אם האנשים נשארים
דתיים או לא? למה הם לא שותפים?”**

אכן, אנחנו נמצאים במלחמה קשה מאוד מול אויבינו. אבל **אם רוצים
לגייס את החרדים, שהחינוך ליראת שמיים ולאמונת תלמידי חכמים הוא
הדבר הכי חשוב להם, יש לבנות להם מסגרות מותאמות.**

ולא, המציאות אצל הדתיים הלאומיים אינה טובה ואינה פשוטה כלל. לא
ארחיב על כך כעת, אבל המודל הכללי אינו ראוי לחיקוי, וודאי לא
בסטנדרט החרדי.

ט. **”הנה מקימים לחרדים עכשיו חטיבה חרדית, לא?”**

אכן, זו התקדמות חשובה.

עד עכשיו הוקם גדוד חרדי אחד ופלוגות חרדיות, בתו תקן לא מספק
לאורח חיים חרדי עקב הכשרות משותפות ושהות לא צנועה עם בנות.

החטיבה החרדית הזו היא באמת בשורה, אך עקרוניתה עדיין לא עוגנו
בפקודות מטכ"ל, הגם שיש כוונות טובות לדרג המדיני.

זו הסיבה שרוב החרדים מסתכלים על חטיבה זו בחשדנות. הם ממתנינים לראות מה יהיה בה. מי שנמצא בפיקוד על החטיבה הזו כעת הם אנשים ראויים ומצוינים. השאלה היא מה יקרה בעוד 5 שנים. **החרדים אינם תמימים, במיוחד לאור הפרות של הבטחות וניסיון ל'חינוך מחדש' במשך שנים בצה"ל. הדברים יצטרכו להיות מנוסחים ומעוגנים היטב בפקודות מטכ"ליות.** וגם ללא חשש מהתערבות בג"ץ בשילוב נשים בעתיד, כפי שיש עכשיו בכל חטיבות החי"ר שבהן דתיים משרתים.

י. **"אבל חסר כוח אדם, צריך פתרון מיידי!"**

זה נכון, אבל.

יותר משחסר 'כוח אדם', חסרים 'מוח אדם' ואסטרטגיה צבאית. גם אם יגייסו עוד 2 אוגדות חרדיות זה לא יפתור את הבעיות התפיסתיות, המונעות כיבוש והכרעה והמתקשות להתמודד עם סוגיית החטופים.

וכאמור, מי שינסה לתקן תרבות באמצעות חשיבה קיצונית של 'עכשיו', יקבל ריאקציה. גם רוב ארגוני "המילואימניקים" יודעים זאת, וכל מחאתם נועדה להפיל את הממשלה ולא באמת לגייס חרדים.

"אז מה עושים?"

קונספציות ושגיאות של שנים לא מתקנים בקלות ומיד.

סוגיית גיוס החרדים נוגעת בעצבים החשופים של עם ישראל.

יש לדעת שכל השיח הפוליטי והתקשורתי מלא במניפולציות, ואם תקום ממשלת שמאל התלויה בחרדים - הם לא יהססו לחוקק כל חוק ובלבד שהקואליציה תישמר.

החוק אולי ייקרא 'חוק השילוב המאחד' וימותג ככזה המקדם אחדות וריפוי, החשובים ממחלוקות על גיוס, במיוחד כשצריך לסיים את המלחמות.

אל דאגה. התקשורת תתמוך, האקדמיה תדחף ובג"ץ יאשר בפלפולים תלמודיים.

בקיצור, **הדברים ייפתרו בעתיד רק על ידי בניית אמון, הנרכש בעמל רב ובכנות, וללא שנאה -**

והרי ידוע שבית המקדש נחרב בגלל שנאת חינם. נאמין בכוונות הטובות של אחינו החרדים.

סוגיות פוליטיות נפתרות בחישוב תועלת של רווח מול הפסד ולא באימוץ מניפולציות על 'ברית משרתים' צינית, המשמשת אמצעי להפלת ממשלה המבקשת להכריע את אויביה.

בע"ה יהיה כאן טוב.

**הדברים ייפתרו בעתיד רק על ידי בניית
אמון, הנרכש בעמל רב ובכנות, וללא
שנאה – והרי ידוע שבית המקדש נחרב
בגלל שנאת חינם**

החמצן הלאומי של הציפייה המשיחית

עזרא הימן

א. המשיחיות של כל הדורות

לצד הרבה מאוד כינויים מכוערים, שקרים והשמצות שווא המופנים כלפי הציבור הימני המאמין, יש כינוי אחד אמיתי אך לא מספיק מובן שאנו מתפארים בו: משיחיים.

הציפייה לביאת המשיח היא החוט החורז את יכולת הקיום של העם היהודי בכל הדורות. במשך דורות על גבי דורות החזיקו היהודים בזהותם הייחודית, בתוך כל הרדיפות, ההשפלות ואירועי הטבח; ולא רק מכוח האחיזה במסורת העבר, אלא הרבה יותר - מכוח העתיד, מכוח הוודאות בתקפות האמירה 'לשנה הבאה בירושלים הבנויה'.

זה מה שנתן את כוח הסבל, את האופטימיות, את רצון החיים, את האמון המתבטא בהולדת הדור הבא. וכשהגיע הזמן המתאים - זה מה שהחזיר אותנו לכאן.

הכוח המשיחי נותן ייעוד והקשר המלכדים את ההיסטוריה והקיום של היהודי, תוך הפניית קשב וציפייה להתגשמות העתידית של חלום הדורות. המשיחיות נותנת גבורה מעשית בהווה יחד עם סבלנות אין קץ לציפייה לעתיד.

איזה קיום היה לעם היהודי ללא המשיחיות?

ב. המשיחיות של מפא"י וכשליה

הציונות של מפא"י רכבה בראשיתה על גבי הרעיון המשיחי. גם בן גוריון הבין שהרעיון המשיחי הוא המנוע של קיבוץ הגלויות והתקומה הלאומית בדור הזה. אך התפיסה הייתה חיצונית ומקוטעת, והמוקש נטמן באדמה. **הצמצום של התגשמות הציפייה המשיחית לאידיאל חומרי בלבד, עם זיקה לאופנתיות אירופית חולפת,** גרמו בדור השני והשלישי של צאצאיה הרוחניים של מפא"י למשיחיות מסוג אחר, משיחיות שקר: תפיסה מעוותת של נבואות השלום ושל "איש תחת גפנו ותחת תאנתו". אנשי המשיחיות של השמאל דיברו אחרי מלחמות ישראל במונחים של 'המלחמה האחרונה' ו'הבנים שלנו לא יצטרכו להילחם'.

ובכלל, ביטויים כמו 'מגש הכסף', והתפיסה כאילו הדור הזה תפקידו רק לשמור על מה שהשגנו, הקטינו מאוד את הציפייה וצמצמו הכל להגשמת רצונות של שקט ורווחה שאינם מציאותיים בשלב הזה. והם אכן לא התגשמו.

כל זה גרם לדעיכה של האנרגיה המשיחית בהופעתה המצומצמת. המנוע נשחק, וכמו שאמר יצחק רבין על המוטיבציה להסכמי אוסלו: השרירים שלנו עייפים.

הכוח המשיחי נותן ייעוד והקשר המלכדים את ההיסטוריה והקיום של היהודי, תוך הפניית קשב וציפייה להתגשמות העתידית של חלום הדורות

”
**הקיום היהודי תלוי
במשיחיות.
בלעדיה אין ציפייה
ואין צפייה, ואין
תקוות גדולות
מעצמנו למסור
משהו לדור הבא**

ג. השמצת המשיחיות

והנה האבסורד: אלפי שנים שרדו יהודים את כל התופת שבעולם, חלשים ונרדפים. עכשיו יש מדינה ריבונית שהיא מעצמה צבאית, והשרירים עייפים. **מה הפלא שהשיר הכי מפורסם של משיחיות השקר של הסכמי השלום של אוסלו הוא 'הבטחתם שלום', והשאלה הכי נפוצה ביחס לקץ המלחמות היא 'מה הפתרון?!**

כאמור, הפניית העורף הזו לחלום הדורות התבטאה בהשטחת המשיחיות עד לכדי חזיונות שלום תלושים והזויים. המשיחיות של השמאל הפכה למשיחיות שקר. וכמו בכל משיחיות שקר, אנשים מתמסרים אליה עד לשבר הגדול, ובשלב הבא משמיצים כל סוג של משיחיות.

כך הגענו עד הלום. קבוצה אבודה מצאצאי דור מפא"י שהוזה הסדרים והסכמים עם השטן, שעדיין מדמינת ברפיונה את קץ המלחמות - קמה בשצף קצף נגד הנושאים את לפיד המשיחיות ההיסטורית בשאר רוח, בגבורה ובהתמסרות. הרפיון והייאוש נובעים מהחזון הלא נכון, מאיבוד הזיקה לחזון ולייעוד המשיחי של עם ישראל, מאיבוד המטען הפנימי שכולנו אמורים להעביר לדור הבא.

הקיום היהודי תלוי במשיחיות. בלעדיה אין ציפייה ואין צפייה, ואין תקוות גדולות מעצמנו למסור משהו לדור הבא.

הקונוטציה של משיחיות כמשהו הזוי, תלוש ומנותק, היא השלכה מתוך הרהורי ליבם של אלה שרידו ועיוותו אותה. הקונוטציה המכוערת של משיחיות כמשהו פנאטי, מחרחר מלחמת אינסוף, המעדיף את המוות על פני החיים - היא השלכה של אותה עייפות שהולידה האובססיה להגשמת השלום וה'איש תחת גפנו' עכשיו, ברגע הזה; זוהי אובססיה המולידה משיחיות פרוגרסיבית מלאת הזיות ביחס לקמים עלינו לכלותנו, ומלאת פנאטיות כלפי אחים המוסרים את נפשם על המשך תקומת ישראל.

ד. המשיחיות של הדור הזה

המשיחיות של עם ישראל בדור הזה לוקחת בשמחה את המקל משרשרת הדורות של הקיום היהודי. היא מקבלת עוצמה וחוסן מגבורת כל הדורות וממסירותם על זהותם בתוך תקופות של תופת. היא מלאה בציפייה עתידית לתקופות גדולות ונפלאות לעם ישראל ולעולם, תקופות עשירות בתעצומות רוחניות ובשגשוג גשמי. היא מוסרת לדור הבא טעם מתמשך לחיים שלנו כאן, עבור משהו שראוי לחיות למענו, להוליד הרבה ילדים למימוש, ולהיות מוכנים להילחם בכל כוחות החושך המנסים לחנוק אותו.

היא מחזיקה מעמד גם בזמנים של חושך, מלחמות וייסורים, ומכוחה חוט של חסד נמשך עלינו ללידה ולצמיחה מתוך כל משבר, לתיקון גדול יותר מתוך כל נפילה.

זו המשיחיות היהודית-ישראלית האקטואלית של הדור הזה. ולא רק שאנחנו גאים בה ומחנכים לאורה, אנחנו בטוחים שאין קיום יהודי בלעדיה. היא המחר שלנו, והיא מקרינה להווה שלנו.

ואלה שאיבדו את הדרך, ואלה שגדלו על אובדן הדרך הזה, מוזמנים לכנוס אליה. זה עוד עשוי לתת להם ערך להמשך חייהם כאן ורצון להיות שותפים להולדת הדור הבא בארץ הזו.

”
היא
מקבלת
עוצמה
וחוסן
מגבורת כל
הדורות
וממסירות
ם על
זהותם
בתוך
תקופות
של תופת.
היא מלאה
בציפייה
עתידית
לתקופות
גדולות
ונפלאות
לעם
ישראל
ולעולם,
תקופות
עשירות
בתעצומות
רוחניות
ובשגשוג
גשמי